

La 17 ani de la spectaculosul concert pe care Michael Jackson l-a susținut în România, fotoreporterul Paul Agarici s-a decis să scoată la lumină fotografii unice și înregistrări realizate la 1 octombrie 1992 pe Stadionul "Național", pentru a le face publice, deoarece, după cum spune domnia sa: "Nu am atât curaj să păstrez amintirea megastarului în casa mea". Împins de datoria de a-și salva demisia și de dorința de a-i dăruii fiicei sale un cadou, fotoreporterul Paul Agarici i-a făcut 209 prim-planuri exclusive celui căruia îi era indiferent în 1992. După 17 ani s-a hotărât să scoată pozele și filmele cu Michael Jackson "de la ciorap", unde le-a ținut ascunse, tocmai când lumea credea că tot ce se leagă de numele megastarului a fost dezvăluit deja. În 1982, Paul Agarici a fost numit șef de secție la Zig-zag, iar în prezent este profesor de tehnică și artă fotografică la "Școala de Artă București", ziarist și fotoreporter. Este singurul fotograf din țară care și-a făcut meseria total numai cu aparate și accesorii fotografice personale, așa cum susține acesta.

POVESTEA

Lipsit de orice inhibiție și cu inima deschisă, Agarici a început să vorbească cu ușurință despre concertul care a marcat secolul al XX-lea, de parcă mai ieri-alaltăieri 72.000 de fani formau valul binecunoscut prin ridicarea brațelor deasupra capului la apariția artistului pe Stadionul "Național". Dar cum a ajuns totuși starul pe gazonul care a suportat prezența a zeci de mii de admiratori ai săi? "Povestea venirii lui Michael Jackson în România a fost deosebită față de toate celelalte concerte susținute în țară. Persoanele politice ale vremii își doreau o prezență electorală, o escrocherie sentimentală, pentru că se profita de numărul mare de fani pe care îi avea Michael Jackson", spune domnul Agarici.

"Peste această intenție ușor nerușinată a apărut cetățeanul german de origine română Marcel Avram, unul dintre marii prieteni oculte ai lui Michael, care i-a povestit câte ceva megastarului despre România. Ca răsplată, Michael i-a spus lui Avram că va cânta în România, în semn de

prețuire", spune Paul Agarici. Marcel Avram a finanțat incredibilul concert de la București, s-a ocupat de la amănunt până la general de venirea lui Michael. Numele organizatorului evenimentului colosal le este familiar fanilor români, însă mai puțin cunoscut este faptul că gigantul show MJ nu era posibil dacă Marcel Avram nu devenea un apropiat al starului internațional. Fotoreporterul prezent la acel concert declară că "niciodată Michael nu ar fi avut de ce să vină dintr-un alt motiv în București, pentru că nu îl atrăgea din nici un punct de vedere. Michael înseamnă cultură mondială, iar în Capitală nu exista așa ceva".

MEGASTAR

Paul Agarici își amintește ușor amuzat de nebunii brunete de pe stradă, îmbrăcați în tunici, cu ochii bulbucați și cu părul cârlionțat, care se credeau mici Michael. L-a frapat forfota de pe stadion produsă de miile de fani, precum și invazia de brunete agresivi, care nu îi lăseau pe ceilalți să îl iubească pe Michael în felul lor. "S-a creat astfel rapid o iubire de Michael brunetă", spune Agarici.

Când a venit superstarul în România, vestea cea mai tristă la redacții a fost că se interzicea cu desăvârșire să se facă fotografii la concert. După ce a vorbit preț de două minute cu Marcel Avram, lui Agarici i s-a confirmat că în mod deosebit este condiția lui Michael, care devenea extraordinar de agitat când un fotograf folosea teleobiectivul. Avea condiția universal valabilă ca el să apară într-un cadru în cel mai rău caz de la zona pubiană în sus. Întâmplarea sau destinul a făcut ca directorul executiv al ziarului Zig-zag să îi cedeze acestuia biletul său de favoare, pe care scria evident "Fotografiatul și înregistrarea video interzise".

Faptul că nu i se putea permite să realizeze niște fotografii la concert l-a incitat și mai mult pe Paul Agarici să riște. Poate părea de-a dreptul strigător la cer pentru iubitorii lui Michael, care nu au putut păși pe gazon la 1 octombrie 1992, faptul că Agarici a fost martorul fabulosului eveniment nu pentru că era fan sau pentru că l-ar fi interesat superstarul, ci pentru a realiza filme și fotografii, promise directorului executiv, cu care și-ar fi salvat astfel demisia de la Zig-zag.

Atmosfera formidabilă și simpatizanții care ovaționau l-au impresionat atât pe Agarici în momentul intrării pe stadion, cât și pe cei care au trăit momentele unice în cele 120 de minute de spectacol.

"Pentru el s-a inventat cuvântul «megastar». Pentru prima dată, lumea stătea pe iarbă. Atunci am înțeles foarte puternic valoarea unui artist care poate aduna un stadion întreg pentru cultură. Noi azi ne întâlnim pe stadioane să ne înjurăm, să ne batem, pe când Michael ne-a invitat să ne iubim. Eu am fost cinci minute spectator, apoi mi-am adus aminte că sunt fotoreporter și am înaintat până la primul rând al scenei. În 30 de ani de meserie de fotoreporter nu am auzit niciodată într-o unitate de timp restrânsă de o grămadă de ori «nu se poate!» sau «nu ai voie!». Ce, am

omorât pe cineva? Aveam calitatea cea mai perfectă de fotoreporter, adică nu aveam nici simpatie, nici antipatie față de subiect, îl abordam la modul rece. De teamă, când terminam de făcut un film îl puneam la ciorap, în pantof".

VIERMUIALA

Agarici declară că nu Michael l-a uluit în principiu, ci rîndul întâi de spectatori și implicarea acestora în spectacol. Când numărătoarea inversă a secundelor care îi despărțeau de eveniment pe fani a ajuns la zero, "bătaia" primelor secunde ale primului cântec a provocat leșinul unor fete, care au fost purtate pe brațe până la salvare. Îngrămădeala a fost atât de mare încât cei mai mulți nu au avut nici măcar loc să se prăbușească.

Privirea pierdută pe care o are fotoreporterul intervievat când își amintește toți fanaticii din ziua memorabilă de 1 octombrie lasă senzația că mai caută parcă și acum motivele care i-au împins pe toți fanii să leșine de emoții. Dar viermuiala produsă de miile de fani nu l-a incomodat în realizarea celor 209 prim-planuri. Euforia fără margini care l-a învăluit în momentele atingerii gazonului nu i-a lăsat nici timp să fie tulburat de miile de oameni care îl îmbrânceau. Interesant este faptul că în aparat nu avea film, ca să nu nască suspiciunea că are intenția de a-l fotografia pe Michael. Mare i-a fost mirarea când niște băieți din jurul său s-au oferit să rezolve "problema", oferindu-i patru filme.

CONVINGERE

Însă ce motiv l-a împins pe Paul Agarici să împartă Stadionul "Național" cu alte mii de persoane venite pentru Michael? Povestea în sine a fost alta, nicidecum vreo simpatie ascunsă pentru star: "Voiam să îi fac cadou fiicei mele de 22 ani pozele acelea, pentru că era fan". Mai târziu va afla că fiica sa l-a mințit cu o naturalețe extraordinară că este fan al superstarului. Participarea la show-ul megastarului cu blițurile aparatului foto i-a fost întreruptă de "patru tipi îmbrăcați în bluze albastre care vorbeau în engleză", care l-au ridicat profesional, cu discreție în brațe și scos din zona scenei. După ce s-a fofilat câteva minute, a revenit cu greu în mulțimea care era în delir.

"Mi-am pus vârful gulerului de la bluză în urechi și stăteam nemișcat, puteam lucra, nu schimbam obiectivele. M-am întrebat atunci: «Eu pe cine fotografiez?». Am devenit rapid conștient că pozez ceva ce nu există. M-am trezit cu o ființă care nu exista prin fizic, ci prin inefabilul pe care îl transmitea". Din unghiul în care se afla, fotografiile realizate de el redau cu fidelitate o cicatrice lungă de sub barbă până aproape de mărunul lui Adam. Venind victorios la birou a doua zi, află că trei redacții l-au contactat în vederea obținerii imaginilor surprinse, redacții care s-au lovit ulterior de refuzul său. Opt ani mai târziu a descoperit că l-a pozat pe Michael fără să îi apară picioarele. Artistul fotograf și-ar fi dorit să realizeze un album dacă nu ar fi avut lipsuri financiare.

Întrebat dacă moartea superstarului l-a stimulat să împartă pozele

realizate cu publicul larg, Agarici a răspuns că "nu are nici o legătură cu moartea sa. E doar un sincronism. M-am gândit că trebuie să mai existe fani Michael Jackson, care au dreptul lor să aibă ceva legat de artist. A murit pentru toată lumea, a murit și pentru mine. Paradoxal, el s-a stins anonim, pentru că de la el nu va rămâne aproape nimic. Nu am atât curaj să păstrez vie amintirea lui Michael în casa mea. Am vândut aceste poze ca să mi-l scot pe star din gând, e prima dată când consider că îmi vând sufletul! Nu o să-l iubesc niciodată din cauza atitudinii fiicei mele. Voi îmi sunteți mai dragi și mai apropiați decât fiica mea, pentru care am făcut aceste poze".